

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 129.

Elleve Session.

40de Møde.

Mandagen den 6te Februar Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Klein (forts.): Ja, jeg vil gjerne troe, at Mænd med en sund og udviklet Dømmekraft ere istand til at opfatte og følge mundtlige Foredrag og virkelig udbrage, hvad der er det Væsentligste deraf, men jeg troer dog rigtignok, at dersom der skulde være mundtlige Foredrag, som saadanne Mænd, der ikke have faaet nogen særlig Øvelse i at færdes i juridiske Materier, skulde have Vanskelighed ved at følge, saa skulde det være Retsforhandling i civile Sager; jeg troer, at Forholdet stiller sig anderledes, naar der er Tale om criminelle Sager. Lovudkastet har tildeels ogsaa erkjendt dette ved at optage den Bestemmelse, at Sager kunne udgaae til skriftlig Behandling, naar de ere af en særegen Beskaffenhed, der gjør, at Retten finder Anledning til at foreskrive eller tillade skriftlig Behandling. I Forbigaaende skal jeg tillade mig herved at bemærke, at der i ethvert Tilfælde vistnok burde gives § 26 en nærmere Tilføjning om; at ogsaa de Sager skulde udgaae til skriftlig Behandling, i hvilke Indstævnte ikke møder. Dernæst siger man, at det vil koste de sø- og handelskyndige Medlemmer for megen Tid, naar de hjemme skulde gennemgaae vidtløftige Indlæg; men det er en Bemærkning, hvis Rigtighed jeg heller ikke kan erkjende; det er for mig aldeles klart, at den Tid, som de handelskyndige Medlemmer maae anvende ved at sidde i Retten om For-

midtdagen eller den Tid, hvor deres vigtigste Forretninger gaae for sig, vil være meget kostbarere end den Tid, som de kunde anvende efter deres Bequemmelighed hjemme i deres Stue. Det er nemlig aabenbart, mine Herrer! at naar man vil henlægge den virkelige Forhandling og mundtlige Procedure tilligemed hele Vidneførelsen osv. for Handelsretten, saa ville Forhandlingerne for Handelsretten optage megen Tid, og dersom det, hvad man jo maa have forudsat, skulde vise sig, at der kom mange Sager ind for Handelsretten, saa vil det ganske vist ogsaa vise sig, at een Dag om Ugen ikke forslaaer til Behandlingen af disse Sager; men troe da de Herrer, at de dygtigste og bedste Medlemmer af den kjøbenhavnske Handelsstand ville foretrække at sidde i Handelsretten 2 a 3 Gange om Ugen, lad mig sige fra Kl. 9 til 2, fremfor f. Ex. at være der fra Kl. 9 til 10 og saa at sidde et Par Timer om Aftenen og gennemlæse skriftlige Indlæg? Jeg troer det sandelig ikke. Hvad nu endelig Sagerne selv angaaer, da forekommer det mig, at hver Gang en Sag er af noget mere udviklet Beskaffenhed, naar der f. Ex. hvad jevnlig kan være Tilfældet i Sager angaaende Opgjørelse af Mellemværende, forekommer mange Tal og Regnskaber, da egner en saadan Sag sig grumme lidet til mundtlig Procedure, og jeg troer, at det vilde være meget vanskeligt for Dommerne at følge mundtlige Foredrag netop i saadanne Sager og alene paa Grundlag af saadanne mundtlige Forhandlinger at affige deres Dom. Forsaavidt iøvrigt den nye Processform siges at indføre Mundtlighed, skal jeg dog her bemærke, at Mundtlighed jo aldeles ikke er ude-